

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/47/2018
Identifikačné číslo spisu:	5615010272
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5615010272.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného Ing. P. P. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. h) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. januára 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 5. decembra 2017, sp. zn. 1To/122/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Ing. P. P. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 7. apríla 2017, sp. zn. 3T/106/2015, bol obvinený Ing. P. P. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s použitím ustanovenia § 138 písm. h) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 16. 12. 2013 v čase o 20.15 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Yeti, ev. č. XXXXXXXX, T., po štátnej ceste K. v smere od L. na I., okres I., pričom v km X,XX - horný vjazd do obce P. pri zníženej viditeľnosti, na zľadovatelej vozovke neprispôbil rýchlosť jazdy poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré mohol predvídať, stratil orientáciu, prešiel do protismeru na príjazdovú cestu K. do obce P., kde sa zrazil s oproti idúcim motorovým vozidlom značky Škoda Fabia, ev. č. I. XXX S., ktoré viedla vodička O. P., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom I. W. XXX, okres I. T. z obce P. na hlavnú cestu, ktorá pri nehode utrpela zranenia, a to zlomeninu acetabuly panvy vľavo s vyklbením hlavice ľavej stehennej kosti, odlomenie prednej hornej hrany tretieho drienkového stavca, zlomeninu XI. a XII. rebra vľavo, zlomeninu nosa, podvrtnutie krčnej chrbtice s minimálnou herniáciou disku C5/6, s pooperačnými komplikáciami obrny fibulárneho (ihlicového) nervu vľavo a neúplnú obrnu tibiálneho (píšťalového) nervu, na ktoré bola liečená a obmedzená v obvyklom spôsobe života najmenej do 19. 3. 2015 a od 15. 12. 2014 sa stala čiastočne invalidnou v rozsahu 45 %, pričom Ing. P. P. svojím konaním porušil ustanovenie § 9 ods. 1 zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pretože vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu, to

neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní a ustanovenie § 16 ods. 1 zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pretože vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať.

Za to bol obvinený odsúdený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 2.000,- (dvetisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený Ing. P. P. odvolanie. Krajský súd v Žiline o ňom rozhodol uznesením z 5. decembra 2017, sp. zn. 1To/122/2017, tak, že ho podľa § 319 zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Obvinený Ing. P. P. podal prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Schmidla dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 5. decembra 2017, sp. zn. 1To/122/2017. Ako dovolací dôvod obvinený uplatnil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený Ing. P. P. predovšetkým namietal, že odvolací súd nerozhodol vecne správne, pretože sa nevysporiadal s odvolacou námietkou obhajoby, spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení predmetnej veci, a to z dvoch dôvodov. Ako prvý dôvod označil ten, že súdy nesprávne a nepresne určili miesto zrážky obidvoch vozidiel. Pod druhým dôvodom nesprávneho právneho posúdenia skutku obvinený uviedol, že poškodená nebola pripútaná bezpečnostným pásom.

Obvinený sa vo svojom dovolaní ďalej domáhal, že s rozhodnutím odvolacieho súdu sa nemožno stotožniť ani pokiaľ ide o bezprostredný opis dopravnej nehody poškodenou, rovnako tak s tvrdením, že jej výpoveď nie je spochybnená a je verifikovaná výsledkami troch znaleckých skúmaní.

Záverom obvinený Ing. P. P. považoval za zřejmé, že uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/27/2015-590, ktorým súd zamietol odvolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. 3T/106/2015, bol porušený zákon v jeho neprospech.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej len „prokurátorka“) v tom smere, že sa nie je možné stotožniť s názorom obvineného, že rozhodnutiami vo veci konajúcich súdov došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech. Dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie sú dané a navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie obvineného Ing. L. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol bez preskúmania veci.

V následnej písomnej reakcii na vyjadrenie prokurátorky, obvinený uviedol, že s ním nie možné súhlasiť, pretože skutok sa nestal, čoho následkom bolo nesprávne právne posúdenie jeho obvinenia.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že splňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je splnený.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (t. j. ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť), najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia dovolateľa týkajúce sa chybného určenia miesta zrážky vozidiel a nepripútania sa bezpečnostným pásom poškodenou O. P., stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keď smerujú len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, a preto sa nimi nie je potrebné bližšie zaoberať.

To isté platí aj o namietanom opise vzniku dopravnej nehody poškodenou, osvojenia si jej verzie súdmi a vykonanom znaleckom dokazovaní, pretože ako už bolo aj vyššie uvedené, najvyšší súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu (ako správne uviedla aj prokurátorka).

Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozsudku zo 7. apríla 2017, sp. zn. 3T/106/2015, vykonaným dokazovaním a zhodnotením všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, mal vinu obvineného za preukázanú v plnom rozsahu, skutok sa stal a dopustil sa ho obvinený, ktorý svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1. ods. 2 písm. a) Tr. zák. (s použitím § 138 písm. h) Tr. zák.), preto ho súd uznal vinným. Krajský súd v Žiline v uznesení z 5. decembra 2017, sp. zn. 1To/122/2017, sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov a tieto vyhodnotil s totožným výsledkom.

Čo sa ešte týka použitia bezpečnostných pásov poškodenou, súd prvého stupňa aj odvolací súd mali v podstate zhodne za to, že k jej zraneniam, resp. k jej najzávažnejšiemu zraneniu došlo bez ohľadu na skutočnosť, či bezpečnostný pás mala, alebo nemala zapnutý.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda nebol naplnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.